

Når man læser arbejdsministerens flaskehalsredegørelse igennem, kan man jo tydeligt se, at situationen er, at der kun findes flaskehalsproblemer på ganske få og enkeltstående områder, hvor det er gået særlig stærkt, især i det vestjyske og så som sagt inden for det offentlige, hvor der er mangel på medarbejdere inden for en række områder.

Som jeg nævnte indledningsvis, må det være muligt at løse de problemer, der er opstået, og når parterne på arbejdsmarkedet går sammen om det, er jeg også sikker på, at det kan lade sig gøre.

Lars Løkke Rasmussen (V):

Taget for sit pålydende tegner arbejdsministerens flaskehalsredegørelse til Folketinget jo et billede af et arbejdsmarked uden nævneværdige rekrutteringsproblemer. Der er, som den socialdemokratiske ordfører også var inde på, kun ganske få arbejdsmarkedsråd, der melder om egentlige flaskehalsproblemer på det private arbejdsmarked, og det er på klart afgrænsede brancheområder.

Og ministeren skønner – sådan må jeg forstå det – at serviceeftersynet af arbejdsmarkedsreformen og de ændringer, der fulgte i kølvandet på finansloven for 1996, har virket eller kommer til at virke efter hensigten.

Der er altså ikke grund til at foretage sig nævneværdigt yderligere! Og i det omfang der peges på nye initiativer i redegørelsen, tager de stort set alle deres udgangspunkt i, at det er virksomhederne, der har et problem, og at det er virksomhederne, der skal ændre deres praksis i forbindelse med rekruttering og uddannelsesplanlægning!

Lad mig derfor fra starten slå to ting fast:

For det første ser vi i Venstre ikke et skønmaleri, når vi betragter situationen på arbejdsmarkedet. Vi ser faktisk et noget mere nuanceret, noget mere broget og noget mere dystert billede end det, man kan læse ud af redegørelsen.

Og for det andet er vi ikke enige i det noget ensidige angreb på virksomhedernes praksis, der kan læses ud af redegørelsen. Jeg vil vende tilbage til de to punkter senere, hvis jeg kan nå det inden for den afsatte tidsramme på 10 minutter.

Jeg vil nemlig til en start udtrykke en stor undren over, at redegørelsen er larmende tavs i forhold til det, der af mange betragtes som den største flaskehals på arbejdsmarkedet, nemlig den statslige arbejdsformidling.

For når alt kommer til alt, er de initiativer, der enten er søsat, eller som der nu peges på – effektiviseringen af den tværregionale formidling, differentierede kontaktforsøg, og hvad det hedder alt sammen – at ligne med ekstradstyr eller reservedele til den bil, der hedder arbejdsformidlingen. Spørgsmålet er imidlertid, om det kan betale sig at investere mere i den bil, eller om den bil ikke er så udbændt, så umoderne og så ineffektiv, at det er bedre at sende den til skrotning og vælge en helt ny model.

I Venstre mener vi, at der er mere og mere, der peger på, at det er det sidste, vi skal vælge. De allerseneste dage og så sent som her til morgen er der i dagspressen på ny sat fokus på, at man i AF forholder sig meget kreativt og lempeligt – hvis jeg skal sige det lidt mildt – til de resultater, man opnår.

Alene det forhold vækker jo en mistanke om, at systemet godt ved, at det næppe ville kunne stå sig ved alene at blive målt på egne reelle præstationer. Og samtidig er det en kendsgerning, at et flertal af danske virksomheder mener, at de helt kan undvære AF, og at AF generelt karakteriseres med tillægsord som bureaukratisk, langsom og gammeldags.

Det sidste, vi har brug for, er derfor, at AF nu skal til at iværksætte undersøgelser af sig selv. Det er det sidste, vi har brug for. I stedet burde arbejdsministeren tage initiativ til en uvildig vurdering af AF-systemet og en fremdatering af arbejdet med at give nogle bud på, hvordan fremtidens arbejdsformidling kan indrettes, så den i højere grad fokuserer på de lediges og virksomhedernes behov.

Kommunernes mulighed for at overtage AF-opgaverne helt eller delvis bør være en del af dette arbejde, og jeg mener faktisk, at dette tema bør være centralt for vores diskussion her i dag.

Jeg sagde til en start, at vi i Venstre ikke deler opfattelsen af det skønmaleri, som vi synes vi kan læse ud af redegørelsen, og det er der to-tre grunde til.

For det første er der jo et definitionsproblem, når vi taler om flaskehalse. Det er jo rigtigt, at hvis man definerer begrebet snævert, kan der kun konstateres flaskehalse ganske få steder, men det er vigtigt, at vi også holder os de situationer for øje, hvor flaskehalse truer med at opstå, og det er jo dokumenterbart, at der inden for stadig flere brancheområder er den situation, at arbejdsgiverne har svært ved at rekruttere arbejdskraft, selv om der er ledige i området,